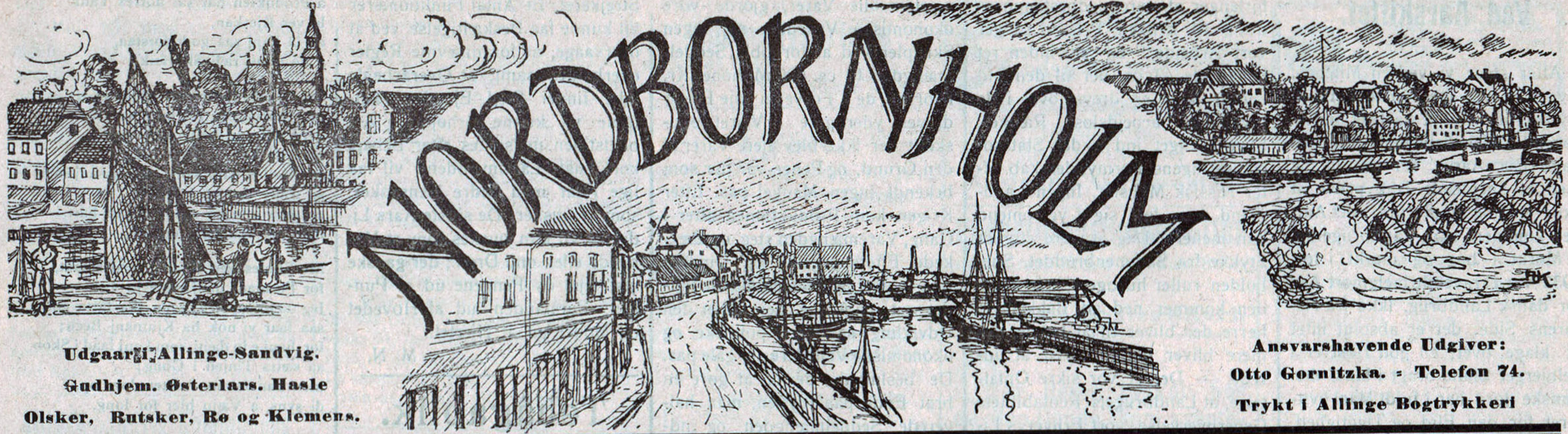

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Ølsker, Butsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgever:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 281	Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - - - - 6 Ø.	Fredag den 6. Januar	Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar.	1933
---------	---	----------------------	---	------

Lida.

Ungarsk Novelle.

Det var en af disse Efteraarsdage, hvor Rimfrostens Krystaller tindre i Skyggen, skønt Solstrålerne endnu har varmende Kraft. Paa den store, øde Kirkegaard stod en Gruppe af sortklædte, tavse Mennesker omkring en aaben Grav. For største Delen var det Mænd, mest Kunstnere og Literater. Præsten havde sluttet sin Bøn, og en ung Mand traadte frem for at sige den afdøde et sidste Farvel fra Vennerne. Maaske var hans Pathos falsk, men Ban, som hidtil med stum Fortvivelse havde stirret ned i den dybe Grav, brast i Graad og hulkede som et Barn. Og saa var Begravelsen forbi. Nogle af de unge Mænd gik bort for at kritisere et nylig opstillet Gravmonument, andre gik passierende gennem Alleen mod Udgangen. Ban fulgtes til Drosken af en af sine Venner. — „Stakkels Lida,“ hviskede han grædende, „hun var god og ren som en Helgen“, og han saa paa Vennen som for at kalde ham til Vidne paa, at han talte sandt.

„Ja, Lida var en Helgen,“ bekræftede Vennen rørt.

Jeg skal nu fortælle, hvem Lida var. Det hændte paa en Tid, da det var daarlig fat med Ban.

Han var saa nær ved at gaa til Grunde, som nogen Kunstner kan være det. Hans Malerier blev viste tilbage af Udstillingens Censurer, og Kritikken slog ham ned: selv begyndte han at tvivle om sit Talent. Og en ejendommelig Slaphed stækkede hans for saa lette og kække Vinger. Han hørte op med at arbejde, interesserede sig ikke for noget og gik omkring som en Menneskehader. Han fortjente omtrent intet; flere Uger maatte han leve af Kaffe og intet andet, Nætterne tilbragte han som en Vagabond paa Bænkene i de offentlige Parker. Hvis hans Moder i den fjerntliggende Landsby havde kunnet set sin Søns Elenighed, vilde hun have grædt sine Øjne blinde.

Saa kom Lida en Dag ind i hans Atelier. Hun blev meget forbauset ved at finde al Ting saa uordentlig derinde. Leende, syngende, ved godt Humør som altid hentede hun en Kost og begyndte at gøre rent hos ham. Derpaa ordnede hun Studierne, som laa inde under Sengen.

„Din Bjørn!“ sagde hun leende til Ban. „Ingen Ting har Du at spise, og alligevel ligger her Bunker af Penge!“

Hun tog et Par Skitser og gik med dem til en Kunsthandler. Hun fik dem solgt, og paa Hjemvejen købte hun Fødevarer og Tobak.

Saa kogte hun Te, tændte en

Cigaret og blæste Røgen lige ind i Ansigtet paa Ban.

„Hvad vil Du her egentlig?“ spurgte Maleren.

„Hindre Dig i at sulte ihjel,“ svarede hun.

Lida var kendt i hele Kunstnerverdenen fra Professorerne til de yngste Elever. Ingen vidste, hvorfra hun stammede, og hun havde ingen Slægtninge, men straalende glad var hun altid. En Dag var hun kommet ind paa en Kunstnerkafé for at sælge Blomster, og Malerne talte straks om denne prægtige Model. Fra den Dag var hun, ligesom saa mange andre gaadefulde Eksistenser, et af Atelierernes Inventarier.

„Hvorfor maler Du ikke, Ban?“ spurgte hun. Hun sagde altid Du til dem hun kunde lide.

„Hvad skal jeg male?“ spurgte han.

Lida løste sit brune Haar og indtog en Stilling, som selv ikke en Professor i Plastik kunde tænke sig skønnere.

Efter denne Model malede Ban sit Maleri. „Pigen med Tamburinen“, for hvilket han fik Guldmedalje. I Bans Atelier var der nu atter Liv og Solskin.

Det var en underlig Husholdning de to førte. Lida syede Knapper i hans Frakke, og hendes Begreber om huslig Hygge indskrænkede sig til at købe en færdig Ret hos Spekhøkeren og dække Bordet med Avispapir. Men glad var hun, ligefrem og uforfærdet.

En meget fornem Herre besøgte en Dag Bans Atelier, og den forlegne Maler vidste knap, hvor han skulde gøre af sig selv. Lida sad paa Bordet og skrællede en stor Radise med en Foldekniv, medens Ban viste den fremmede Herre sine Studier og samtidig betragtede Lida med rasende Blikke.

„Kan Du ikke opføre Dig lidt bedre“, hviskede han til hende.

„Det er en fornem Herre, mod hvem vi skal være høflige.“

Høflig! Det Ord forstod Lida. Hun skar en Skive af Radisen, satte den paa Spidsen af Kniven og rakte den med et Smil og et Nik hen til den fornemme Herre.

En Dag kom en gammel, hvidhaaret Dame med et strengt Ansigt ind i Atelieret. Med store Øjne mønstrede hun det fantastiske møblerede Værelse og vendte sig saa mod Lida. — Ban var ikke hjemme.

„Jeg er maaske gaaet fejl“, sagde hun. „Jeg søger Hr. Ban, Maleren.“

„Ban er ikke hjemme. — Maaske senere.“

„Han bor altsaa her. Og De — hvad gør De her?“

Lida saa allerede en Fjende i den gamle Dame med den myndige Stemme. Hun løftede udfordrende sit smukke, brune Hoved.

„Jeg er hjemme her... jeg bor her,“ svarede hun.

„Bor De her?“ udbrød hun. „Er

De Bans Hustru?“

„Jeg er mere end hans Hustru“, svarede Lida sikkert og hurtigt.

„Jeg er hans Model, hans Fortrolige, hans et og alt. Mig jager ingen bort!“

Den gamle Dame gjorde ligesom en truende Bevægelse med sin Parasol, men betænkte sig og forlod Værelset uden at sige mere.

Lida ventede med Uro paa Bans Komme. Der var vel gaaet en Times Tid, da han traadte ind og kastede sin Hat hen ad Bordet uden at sige et Ord.

„Min Mo'r har nok været her“, sagde han efter en Stunds Taushed.

„Og nu vil Du jage mig bort“, udbrød hun og sprang op.

„Det maa Du ikke sige“, svarede Ban. „Jeg jager Dig ikke bort; vi er jo gode Venner. Det vil vi ogsaa vedblive at være. — Men, ser Du, min Moder er fra Landet og hun har Ret — jeg maa se at leve mere regelmæssigt...“

„Du behøver aldeles ikke at bede mig om at gaa“, sagde Lida trodsigt. „Jeg gaar af mig selv.“

Hun ejede ikke meget. Hun svøbte sit Tøj ind i et stort Lommeklæde. Den nye Hat, Ban havde foræret hende, pakkede hun ogsaa ind, og om Hovedet bandt hun et hvidt Tørklæde.

Ban gik uroligt op og ned ad Gulvet. Saa trykkede han alle de Penge, han ejede og havde, i Lidas Haand og bad hende i usammenhængende Ord tage dem med.

Med sænket Hoved og Pengene i Haanden forlod hun Stuen. Ban vilde kalde hende tilbage, men betænkte sig. Skulde det ske, var det jo bedst, at det skete straks.

Ban tilbragte en urolig Nat, og tidlig næste Morgen stod han op og klædte sig paa for at gaa hen til det Hotel, hvor hans Moder boede. Da han aabnede Døren, der fra Atelieret førte ud i Haven, standsede han forundret.

„Men Lida dog!“

Thi der sad hun paa Trappen med Hovedet støttet mod Haanden. Hun sad i stum Fortvivelse, krøbet sammen, syg og rystende af Kulde som en frysende Fugl, der er kommen bort fra sine Kammerater. — Hendes Ansigt var blaaligt blegt.

„Men Lida! Har Du siddet her hele Natten?“

„Jeg troede, at Du vilde kalde paa mig. Hele Natten har jeg ventet.“

Hun talte sagte og med hæs Stemme.

Ban løftede hende op, tog hende om Skulderen og førte hende ind i Atelieret. I denne ene Nat var hendes Ansigt blevet magert og indfaldent, saa at han næsten ikke kunde kende hende igen.

Alle de Tæpper og Puder, han kunde finde i Værelset, svøbte han om hende, men alligevel frøs hun. — Hun hviskede uophørligt:

„Natten var saa lang, jeg havde

aldrig troet, at en Nat kunde være saa lang.“

Ved Middagstid vilde hun staa op og købe Mad til ham; men hun faldt kraftløs tilbage paa Sengen. — Nu klagede hun ikke mere over Kulde; hendes Pande var brændende hed.

Ban sad ved siden af hende og spurgte for syttende Gang:

„Er Du vred paa mig, Lida? Er Du vred paa mig?“

„Nej, jeg er ikke. — Men send mig ikke paa Hospitalet.“

Hun var bange for det Sted, hvor man sender Mennesker hen levende og ofte henter dem døde.

„Du skal aldrig mere forlade mig, aldrig, aldrig mere“, trøstede Ban.

Lida nikkede lyksaligt. — Men siden kom Feberfantasierne. Hun talte om en gammel Dame, som vilde jage hende ud paa Gaden. Og saaledes vedblev det flere Dage og Nætter.

En Nat sagde hun, at hun havde det bedre og kun følte sig lidt mat. Ban drog et Lettelsens Suk og sov rolig efter mange Nætters Vaagen.

Ved Dag gry stod han op og gik hen til Lida, der laa stille med Armene udstrakte paa Tæppet.

„Lida, Lida!“ kaldte han.

Men hun rørte sig ikke. Han greb hendes lille Haand; den var kold og stiv. — Lida var død.

Han faldt paa Knæ ved hendes Leje og græd. Der laa hun stille med de dødes hemmelighedsfulde Smil paa Læben, og Ban sagde for første Gang det, som han efter hendes Død saa tit havde sagt til sine Venner om den lille Vagabond, der var kommet til ham fra Gaden.

„Hun var god — god og ren som en Helgen.“

Diktafonen som Opdager.

En af de mærkeligste Kriminalaffærer, som længe har foreligget for Pariserpolitiet, er i disse Dage blevet opklaret paa en saare mærkelig Maade.

Den 18. September blev Rigmanden Donald Rouz fundet død i sin Villa. Liget sad fastbundet til en Stol. Lægerne konstaterede, at Døden skyldtes Kvælning som Følge af, at et Tov var snæret saa haardt om Brystet paa Rosz, at han ikke havde kunnet faa Luft.

Det var den Myrdedes Søn, der opdagede Forbrydelsen, og i første Linie mistænkte Politiet den unge Rosz, som ogsaa blev arresteret, men atter maatte løslades, da ingen Beviser kunde fremskaffes. Kun vidste man, at Forholdet imellem Fader og Søn stedse havde været overmaade spændt og til sidst var udartet til, at Sønnen var flyttet bort fra Villaen. At det blev ham, der fandt Faderen død, skyldtes den Omstændighed, at han den paagældende Mor-

Oplæsning

tilb. Foreninger. Stort Repertoire.
Billigt Honorar. Egen Befordring
Aage Andersen. Storeg. 47. Rønne.
Telefon 904

gen vilde hente forskellige Ting, han ved sin Bortrejse havde efterladt i Villaen.

Det syntes, som om Mordet paa Donald Rosz, der vakte Opmærksomhed i hele den europæiske Presse, til evig Tid skulde forblive en Gaade. Intet Motiv var at øjne. Rosz var hovedrig, men der var intet forsvundet af Penge eller Værdier fra Villaen.

Saa kom Tilfældet til Hjælp. I Saint-Julien sad to mystiske Forbrydere fængslet. Den ene hed Anchisi, den anden Guillemot. De var begge mistænkt for en Række internationale Svindlerier, som Politiet nu søgte at udrede.

En Dag fik Anchisi fra en Mand, der udgav at være hans Broder, sendt et Par Sko i Fængslet. Da Opsynet undersøgte Skoene, viste det sig, at et lille Brev var omhyggelig skjult i dem. Selvfølgelig blev Brevet nøje gennemlæst. Det var dog fuldkommen uforstaaeligt for Fængselsmyndighederne bortset fra et eneste Ord, nemlig Ordet »Rosz«, og i senere indsmuglede Breve fra den samme »Broder« fandt man Ordene »Maison Lafitte« — saadan hed den Landsby, hvori Donald Rosz' Villa laa.

Nu kiggede Politiet lidt nærmere paa Anchisis Broder. Inden længe blev han arresteret. Han hed Sauwageot og var en kendt Bedrager. Men nu gjaldt det at faa opklaret, hvad de tre Mænd, som sad bag Laas og Slaa, mulig kunde have med Mordet paa Rosz at gøre. I Forhørene afviste de alle Spørgsmaal i saa Henseende. Men man kunde naturligvis gaa ud fra, at de vilde snakke sammen om Tingene, hvis de blev anbragt i en fælles Celle. Det blev de. Men forinden havde man i Cellen skjult i en Nische installeret et Diktafonanlæg, der skulde optage hver Ord, som de tre Forbrydere vekslede med hinanden.

Tricket lykkedes. 48 Timer senere kunde Politiet af Diktafonvalserne aflæse Sauvageots Tilstaaelse. Og stillet overfor dette uomstødelige Vidne gav alle tre efter og lagde Kortene paa Bordet.

Treklovet havde en Aften truffet Donald Rosz stærkt beruset uden for Villaen i Maison Lafitte. De havde bragt ham ind, surret ham fast til en Stol og derefter gennemsøgt Huset for at finde rede Penge. Deres Søgning var imidlertid forgæves, og saa gik de ganske roligt deres Vej, overbevist om, at der nok inden længe vilde komme Folk, som kunde befri Rosz. Men heri forregnede de sig. Den stakkels Mand sad i tre Dage, før nogen kom ind i hans Hjem. Og da der endelig kom en — hans egen Søn — var det for silde. Da var Donald Rosz forlængst død.

Ved Aarskiftet.

—o—

Atter staar vi ved en Milepæl. Hvad er vel mere naturligt ved Nytaarstide end at kaste et undersøgende, afskedstagende Blik tilbage paa Aaret, der svandt, og med et spejdende Blik prøve at skue en lille Smule ind i det Aar, der kommer, skr. Landbrugeren.

Mørkt i bag og mørkt i for. 1932 var et ravende bælgmørt Aar for dansk Landbrug. Ikke fra Naturens Side; der er absolut intet at klage over, en god Høst er i velbjerget Stand bragt i Hus, den danske Jord har i fuldt Maal kvitteret for den Flid og Dygtighed, der af dens Dyrkere er nedlagt i den, og dog er sikkert aldrig et Aarskifte passeret med saa mørke Udsigter for Fremtiden for Tusinder og atter Tusinder af danske Landbohem som Nytaar 1933.

Sammenligner vi den nuværende Landbrugskrise med tidligere Kriser, saa er ganske vist Vanskelighederne større — at store Befolkningsdele gennem Organisation og ved Løn- og Prisaftaler sætter sig udover Prisfaldet og derved gør Trykket dobbelt stærkt paa det Erhverv, der hidtil ene af alle giver andre frit Slag — men paa den anden Side er der en Faktor der berettiger til at tro, at Slutresultatet af denne Krise bliver et andet end af de tidligere; vi tænker selvfølgelig her paa L. S. og føler os fuldt ud berettigede dertil efter de Resultater, vi allerede har. Vi ser en og anden trække paa Smilebaandet, ja, hører saa galt visse Steder fra en Skoggerlatter, og det mærkeligt nok lige saa ofte fra Folk, som i Dag uden L. S. vilde være sat fra Ejendommen, som fra Folk, der endnu har noget Rygstød.

Men lad os engang se os tilbage, Nytaarstiden tilskynder dertil. De Krav, som L. S. første Gang fremsatte den 28. August 1931 og siden aldrig er bleven træt af at presse frem, fordi de var absolut nødvendige, mødtes straks og længe efter med en blank Afvisning af Politikerne.

„Det og det tør ingen „ansvarlig“ Politiker gaa ind for!“ fremførtes Gang paa Gang med Patos i Stemmen og store Armbevægelser af de „ansvarlige“ Mænd. — L. S. turde gaa ind derfor, vi var ogsaa ansvarlige, om end vi kaldtes „ansvarsløse“, og det var over for vore Hjem, for vor Stand i Dag og for vore Børn i Fremtiden. Vi beder lige Læserne betænke, hvorledes det i Dag vilde have set ud uden de forskellige midlertidige Hjelpeforanstaltninger for Landbruget, og saa huske, at hver og en af disse er fremsat af L. S. under Modstand fra Politikerne, men under det direkte og indirekte Tryk af den voksende Organisation, presset frem til Lov, omend selvfølgelig i forringet Affattelse.

Som foreløbige Foranstaltninger maa det, der er opnaaet, ikke underkendes; men vi kan ikke blive derved, da mister det, der alt er sket, sin Betydning. Landbruget maa tilbagevinde sin Rentabilitet. Skal det ske i Aaret, der kommer? Vi raader selv derfor. Mærkeligt nok, at i alle de store, livsvigtige Spørgsmaal skal vi altid søge Besvarelsen indad hos os selv.

Uanset Verdenskrisen kan Erhvervsforholdene i Danmark blive taalelige den Dag vi bringer Fordelingen i Orden. Men tro ikke, at Forholdene skal eller kan bringes i Lave inde fra Christiansborg. Nej, tager vi ikke selv vor Skæbne i Haand og siger ligesom enhver anden organiseret Arbejder: „Vi

forlanger at være medbestemmede i, til hvilken Pris vi sælger vort Arbejde,“ da vil inden ret længe de af os, der til den Tid endnu ikke er drevet over i de ulykkelige arbejdsløse Rækker, blive tvunget ind under Statsocialiseringens Formynderskab efter russisk Mønster. Ingen Landmand kan føle sig tryk, omend han mener i Dag at være et godt Stykke fra Sammenbruddet. Snebolden ruller hurtigere, jo længere den kommer ned ad Bakken, jo færre der bliver til at betale, des mere bliver der for disse at udrede. — Det er vor sikre Opfattelse, at Landbrugets Rentabilitets Generhvervelse, vort Erhvervs Ligestilling med det øvrige Samfund kan vi kun opnaa gennem Kamp. Men i denne Kamp har vi, om vi ikke selv forspilder, Sympati og Medhold hos den store Part, og saa af Befolkning. Det skal siges atter og atter, at der vel er der adskillige Forhold L. S. og de andre Erhverv imellem, som skal rettes, men Landbrugets Udsuger er den Højfinans, der endnu i Dag kræver sine udlaante, ret værdiringe Kroner forrentede og tilbagebetalte med Kroner, som har 2 til 3 Gange saa stor Købevne.

Er Landbruget, samlede i L. S. rede til og forberedte til denne Kamp, da kan vi trygt gaa ud i den; thi er Sammenholdet, som det bør være, da kan vi aldrig tabe i denne.

Af Sammenholdets Styrke inden for Landbruget afhænger alt, og saa om der for hele det danske Erhvervsliv, ikke mindst for Bonde og Arbejder, skal oprinde et

Glædeligt Nytaar!

Efteraars - Stemning.

Bonden pusler endnu i sin Mark, pusler! aa nej, han slider, se Husmanden der, den gamle Knark, jorddække Kulens Sider; se, Hestene damper af Regn og Sved, men ingen Pardon! Møjet maa ned fremad Plovene skrider.

Dig hjælper kun lidet dit Slæb og Slid og al din Spinken og Sparen, naar „Samfundet“ tager saa mægtige Bid, saa sidder du fast i Snaren. Din Lod er at skaffe og punge ud, dit Navn er i Byen: Din dumme Stud! dit Vaabenmærke er: Haren.

Nej, nu er der kommen, min gode Mand, helt andre Boller paa Suppen, nu gælder for hvert Erhverv og Stand at se, hvad der gavner Gruppen. Se, det har alle de andre lært, men falder vi tungnemme Bønder svært. vi mangler Fodslag i Truppen.

Stem, hvor du vil, det er lige fedt, men pas paa, at Manden, du vælger ikke gør dig Helved saa hedt, at han din Arvepart sælger. Lad ham aabent bekende Kulør, at han forstaar: Dersom Bonden dør, gaar Danmarks Vogn uden Fælger. Kristen Bech.

Betragtninger.

Det, der særlig præger Tiden, vi lever i, er Forvirring. Den er fremherskende paa ethvert Omraade, økonomisk, socialt og religiøst. I finanspolitisk Henseende har Forvirringen vel nok givet sig stærkest Udslag. I Slutningen af Krigen, da der var Mangel paa

næsten alle Varer, gjorde vore økonomiske Vejledere sig ingen Skrupler ved at fordoble Seddelmængden til ca. 600 Millioner Kr. hvorved de i Forvejen høje Priser dreves yderligere i Vejret, endskønt der ikke blev flere Varer af den Grund, og Penge var der som bekendt ingen Mangel paa. Efter Krigen kom Produktionen atter i Gang, Varemængden steg og dækkede Efterspørgslen og Omsætningen havde i nogen Maade fundet sit naturlige Leje. Men den Udvikling saa vore politiske og økonomiske Vejledere sig gale paa. De besluttede derfor at gøre en brat Ende paa Idyllen, man halverede Seddelmængden og indskrænkede Kreditgivningen, ja, nærmest afskaffede den. Resultatet blev, at den Basis, hvorpaa den hidtidige Produktion i Landbruget var bygget op, tilintetgjordes. Den har nu efterhaanden som en snigende Sot bredt sig til alle Landets Erhvervsgrene med 150,000 arbejdsløse som Prikken over 'et. Man har ved denne Aktion opnaaet at gøre Landbrugets Produkter næsten værdiløse her i Landet. I næsten intet Land i Europa er Landbrugets Varer saa billige som hos os. I Frankrig og Schweiz f. Eks. er Priserne 2—3 Gange saa høje. I disse og andre Lande støttes Landbrugets Produktionsmuligheder. Det danske Landbrug maa kæmpe med baade inden- og udenlandske Fjender nemlig med de indenlandske Truster, Monopoler og Prisaftaler, der udelukker enhver Konkurrence, og Udlandets Told- og Spærreforanstaltninger. Naar to Parter skal handle og den ene Part selv bestemmer Prisen paa begges Varer vil den anden uværgeligt blive snydt; det er det, der sker. Citronen er presset, Ragnarok og Kaos er i Anmarch; men hellere en Ende med Forskrækkelse end en Forskrækkelse uden Ende.

Trods det katastrofale Prisfald paa Landbrugets Produkter, opretholdes stadig det samme Prisniveau i den offentlige Administration. Hvor mange fede Embededer mon der findes i dette Land der er mere eller mindre overflødige? Vi læser i Bladene, at den Stilling, der ved Nationalbankdirektør Greens Død blev ledig, stadig er ubesat. Stillingen var lønnet med ca. 50,000 Kr. Mange vil undres over, at en Stilling med den Gage viser sig at være overflødig. For den Gage, som den — som det synes — upaakrævede Stilling lønnedes med, kan der leve ca. 50 Familier, for Renterne alene to Familier. Det er en Haan mod et forarmet Landbrug, der maa arbejde uden Vederlag, saavel som mod de 150,000 arbejdsløse. Hvor mange lignende Stillinger findes der mon ikke, hvor Indehaveren desuden har en halv Snes andre „Ben“ at gnave? Komisk virker det nærmest, naar man ved, at det ofte er de samme Personer, der har Sæde i de Kommissioner og Udvalg, hvis Opgave det er at løse Samfundets Brøst og faa Maskineriet til at knirke videre. Een Ting maa man beundre de gæve Herrer for: at de forsat har forstaaet at dupere Masserne og selv beholde Embedet. —

Det vil formentlig nu snart oprinde en ny Æra for Landbruget. Liberalismen er spillet fallit, siger Hr. Borgbjerg. Statssocialismen er paa Trapperne. Den kommer som en kær Ven for Landbruget. Vi vil nu blive ansat i Statens Tjeneste paa lige Fod med de allerede eksisterende Statsfunktionærer. Vi vil faa fast Gage og Pension 8 Timers Arbejdsdag og

Strejkeret, Et Antal Funktionærer vil kunde faa Beskæftigelse ved at overvaage, at forannævnte Regler overholdes samt, at Overarbejde ikke finder Sted. Ejendomsskatterne vil kunne forhøjes og Arbejdstiden nedsættes efter Behag, kort sagt, Landmændene vil faa lige Kaar med andre Mennesker, som vi ønsker. De sidste Aars Lidelser vil kun huskes som et Mareridt eller ond Drøm, der ganske vist stjal os Pengene ud af Pungen, Forstanden ud af Hovedet og Modet ud af Hjertet.

M. N.

Tebâgablik.

Nu håred vad Sjeft, et Aar e gaad, et nyt der stunjar nu te, aa injinj aa vos ved nogged om, va der i detta vil sje. Men derimod ved vi ju majed væl, va der sjede i Aaret, som gjek, aa dærfors ska dæsse enfoldia Værs nu kajles Tebâgablik.

Ja Vinterinj rabbada livæl aa, men Tiderna e ju tronga, aa Arbaj va der slet injed aa, saa de va ju skrålft for monga; men hen paa Framtien kom di i Gong aa di tau imod ed me Tak, for dær skulle gravas en vældi long aa di v Renja te en Kloak.

Der begjyntes nera ver Højers Hotel; di spærrada Gådan aa aa gravada helt op te Skomager Lars', aa Kløpparna skod di paa; men saa fort som di fikk sat Gåden i Stan her i vor dajlia By, saa kom der enj Manj, som ville ha Van saa maatte di ted paany.

Saa gravad di ner aa lå nonna Rør aa fyjlada paa tol tre Las; men saa kom di rættad te hausa paa, hanj skulle ju au hâ Gas! Saa maatte di gravâ å fyjla ijæn, saa va di vel færdi: Jo Tak, min Sandten om ikkje di hadde forglømt aa faa Rør inj te hans Kloak.

Vi hâr vanrad ad Skrænter fraa Hus te Hus auer Grover vi gjek paa Plânka, aa Bællana lu mejlôm Stena aa Grus, di hadde nær brækt dorres Skânka; a de va uhæjlut kanj ajle forstaa, vi syntes slet inte derom; men altinj va lival i Orden paany, for injen Turistarna kom.

Turister de va hær ju monga aa — ja i Tusenvis vel kansje; men om de va Kvinjer ælle Mæn di kunje enj mest inte se; for Haared hadde de ajle kort aa longa Bojser paa Ben aa Sjinjed va brændt ganske svort de hadde Soln nok gratis gjort, mens de laa meillôm Kløpper å Sten.

De kom i Produkten aa Norlanned me aa Botikkarna nera paa Havn, de skulle ju hâ nåd aa læva ver, Jo — di hâr vad Bojn te Gavn; aa Kjumænjen di hâr Fortjeneste hat, som baadde va stor aa fed; aa had' inte ævent Krisan tåd fat, saa hadde vi anre vel sloppet for Skat de hadde vad majed rært ded.

Sidst hen paa Sæsongen vi fikk et Vær enj Freda ver Middestid, aa mest paa Øn de gå væl nok her, de rajnada slæt inte lid, aa Grus aa Sjørver de skolde ner aa fyjlada Maribos Baad, denj sonk saa stille te Bons i Havn, aa denj ble nok majed vaad.

Hanj bândt saa et et Rev i Baadens Mast aa slævte denj hen te Krân; men Måsten vill inte sidda fäst, hanj fikk saa mæn strænjt et Grân; i Forvæjn hanj hadde et vældit Mås me aa vaute Emil Holms Gjæs, di maa inte komma paa Havnens Plås men ska hojla saj uda på Næs.

Ja — Næs hâr der au vad snakkad om aa lid ble der skrevd i Blân; sæl Bormester Bloch hanj mente au, a der skulle gjorres i Grân. Hanj ville betalla enj Sjilling ted, naar vi bâra ville tå fat; aa kansje Turistarna kunje gjed i Kurtakst aa anjenj Skat.

Men Anlægjed oppa ver Kjerkan de e nu saa majed net, de synes nu Kristian Jørnsen; — aa ja gjer enj ganske Ret; men enj Tinj e nonna saa galna paa,

a Produkten hâr sat dorres Tânk le ver Kjerkan, aa ja kanj saa godt forstaa, a de e enj ræli Skavânk.

Enj Sonda Formidda Klokkan ti ble Gartnarens Bil kjev aa gaa; denj ville nu hellere op aa ri, men de kom Betjenten aa saa; aa Kjoller hanj kom me Kassanj snært aa trajte den aa i Profil; enj ska inte hâ altfor majen Fært, naar enj ska styra enj Bil.

Me Skolesagen de har gaad smaatt, for Formanj hanj reste ju væk. Jeg tænkjer, a hvis de ska farta godt, saa faar vi nok ha Kjumanj Bech; for hanj e ju dæn, som kanj faad i Skob aa sætta Tinjen i Gong; men Sanviabona sætter dom op, di syns, a Væjn bler for long.

Aa Herman Mortensen har vad a Sta, enj Tommastok hadde hanj me, der gjek hanj aa maalde i flera Da, for aa se, hvor langt a der ble, for Ministeriet mente som saa: hvis Væjn ble altfor long, saa kunje nok Bællana norla aa te Skolan dær ovan for Vong.

Men Bormester Bloch hanj fikk en Ide som forresten va majed bærr: om Bællana sajlde te Simrishavn aa gjek i Skolarna der; men en Tinj vi ved om enj anjinj Gong nod linende skulle sje, Menisterieds Veje e majed long aa brydsom aa gaa saa mongenj Gong, aa de e vel Bællanes me.

A Ligningskommission fikk sit Fedt aa Mads Madsen, de hausar vi au; hanj hadde sodded aa hørt aa set, a di søjte Byraad om Lau te aa faa en Sjilling aa resa for, naar de skulle te Kjuenhavn; men Penja aa Kaffe de maatt' inte faa for Mads Massen — ja vi kanj ju nok forstaa de va inte hans retta Navn.

En Sunjhedsvedtægt vi fikk som e ny, de trænjde vi godt nok te, aa a denj alt har faaed nod aa bety, det ska vi nu faa aa se: Enj Manj va nonna lid nagga paa, hanj skulde bestemt sjæres ner, og derfor de skrev te hannem som saa: i Sunjhedens Navn du forbyes aa gaa for aa brygga et „vist Sted“ mer.

Fost hen i November enj Tirsda Morn lu Hammershus inj paa Grunj, aa Svitzer kom fraa Kristiansø; — der ble nod aa se paa enj Stunj; paa Pratan hon hænjde, der sod hon godt, ret snart hun trijlada om; men Svitzer tau na nu nok saa flot; men me Fortjenesten blev men smaatt for Skudan va gammal aa tom.

Denj sæl samma Dajn va vi ajle a Sta te Møde paa Christensens Sal, men enj kunj'ente hœra va Venstremanj sa for Socialisternes Gal; de brølada ævent som domma Kjør, ded va der au enj, a der sa, men Kammerat Jørnsen hanj va for ror, hannem kunje di inte fordra.

Denj sista November daa Klokkan va to gjek Overlærarinj aa; hanj kunje nok trænja te Hvila aa Ro for halfjærs hanj fyjlada daa; aa Borjarna gjore et Kaffebor di forærd'enj i vassens Gran, aa Lauris hanj skrev i vælvalda Or et lidet Stykkje i Blan.

Nu har vi saa faaet et kort Resume auer Aared, som nyli e gaad: enj Del har ja sæl vad Vidne te, aa nad har i Aavisan staad. Om va vos vil møda i Aared som kom vi nu i Uvished famla; men de Ynsked e vi nok enia om: „Gjid de maa ble bærr enj de gamla!“ Lars

Fra Uge til Uge.

—o—

Bryllup.

Søndag d. 8. Jan. vies i Nykøbing Kirke, Frk. Bertha Clausen Datter af Støbemester Clausen, Nykøbing, til Hr. Emil Larsen, Søn af Fiskehandler P. Larsen, Sandvig.

Statsanstaltens

Bonusudbetaling for Livsforsikring finder Sted fra d. 11. til 27. Januar. Der vil denne Gang blive

Der vil dene Gang blive udbetalt 18 Mill. Kr. mod ca. 13½ Mill. sidste Gang. Hver Forsikringstagers Bonusbeløb vil med andre Ord denne Gang være ca. 30 pCt. større end ved sidste Udbetaling, og heri Kommunen skal udbetales ca. 20,000 Kr..

De Forsikrede, der ikke henvender sig personligt og afhenter Bonusbeløbet, vil senere faa det tilsendt gennem Postvæsenet.

Olsker Husmandsforening holder Nytaarsfest i Morgen med humoristisk Oplæsning. Onsdag Møde med Konsulent Nielsen. (Se Ann.)

Allinge-Sandvig Kommunens Budget 1933-34.

Indtægt:	Kr. Ø.
Renter	12,422 37
Købstadens Jorder	27 00
Gasværket	952 43
Vandværket	693 84
Afgifter af faste Ejendomme	664 33
Afgifter og Kendelser	13,796 71
Tilskud fra Staten i Henhold til Skatteloven	6,500 00
Koncessionsafgifter	125 00
Forsk. andre Indtægter	760 00
Paalignede Skatter:	
Grundskyld	9,234 61
Ejendomsskyld	11,674 82
Dækningsafgift	1,854 29
Skat af Aktieselskaber	460 00
Erhvervsskat	900 00
Formue- og Lejlighedsskat	168,000 00
Eftergivne og uerholdige Restancer	13,731 41
Ialt	212,892 31
Udgift:	Kr. Ø.
Byens Bestyrelse: Lønninger, Pensionsfond m. m.	13,160 00
Udgifter ved Skatters Paaligning og Optrækn.	3,350 00
Andre Udgifter under Byens Bestyrelse	22,00 00
Raadhuset m. m.	4,000 00
Tilskud fra Gasværket	2,000 00
Forsørgelsesvæsenet	9,170 50
Understøttelse, der ikke har Fattighjælps Virkning	4,730 00
Udgifter i Henhold til Værgeraadsloven	8,020 00
Fattigvæsenets Bygninger	1,233 43
Tilskud til Hjælpekassen	8,000 00
Tilskud til Sygekasser og Kontingenter	2,080 00
Tilsk. til Invalidforsikring	2,740 00
Udgifter til Arbejdsløshedskasser m. m.	10,700 00
Aldersrente	29,133 00
Understøttelse til Børn af Enker	1,310 00
Skolevæsenet	40,484 09
Sygehuset og Sanatoriet	5,658 16
Gader og Veje	14,682 00
Byens Belysning	6,274 00
Den offentlige Renlighed	700 00
Brandvæsenet	748 13
Lystanlægene	1,485 00
Bidrag til forsk. Institutioner	1,200 00
Forskellige andre Udgifter, herunder Tilskud til Amtet	43,834 00
Ialt	212,892 31

Ved Juletræets Indsamling indkom 121,09 Kr., som af Menighedsraadet er uddelt til Trængende i Byen.
For Beløbet siges hjertelig Tak.

En Arbejdsberegning.

En ung Mand paa en Fabrik anmodede forleden Værkføreren om Løntillæg.
— Arbejder De da saa meget?
spurgte Værkføreren.
— Jeg slider i det som en Hund.
— Lad mig se, svarede Værkføreren. Aaret har jo 366 Dage paa Grund af dette Skudaar, ikke sandt?
— Jo—o.
— Og De sover 8 Timer pr. Døgn, ikke sandt?
— Jo.
— Det bliver altsaa en Trediedel af Aaret, eller nøjagtig 122, og der bliver 244 Dage igen.
— Ja, det stemmer.
— Otte Timer af Dagen er De fri, ikke sandt?
— Jo—o.
— Det er ogsaa 122 Dage om Aaret — altsaa er der 122 Dage tilbage.
— Javel.
— Om Søndagen arbejder De jo ikke dermed gaar 52 Dage fra, og der bliver kun 70 Dage tilbage.
— Jasaa?
— Lørdagen arbejder De jo kun en

halv Dag, saa der gaar 26 Dage fra og bliver tilbage 44.
— Ja—a men...
— Saa har vi jo to Juledage, to Pinsedage, Bededag, Himmelfartsdag og fire Helligdage i Paasken, Det er 14 Dage, Rest 33!
— Ja—a.
— Saa havde De 14 Dages Sommerferie, dermed bliver kun 19 Dage tilbage. Og 3 Dage var De syg, altsaa Rest 16 Dage.
— Hm! Ja, men...
— Og saa har De en Times Frokost hver Dag, det bliver 15 Dage om Aaret Der bliver altsaa tilbage en Dag — og det var Grundlovsdagen, da havde De ogsaa fri. Det var sandelig heldigt for Dem, at det var Skudaar, ellers havde De manglet en Dag.
Den unge Mand gik slukøret ud.

Prøve-Ægteskab
hedder en Film, der paa Søndag forevises i Biografen.
Denne Film drejer sig om en Kvinde, der indgaar uheldige Forbindelser, men lærer, at Prøve-Ægteskab duer ikke.

Røde Kors Dameafdeling	
har nu afsluttet sit Regnskab, hvoraf fremgaar.	
Indtægter	
Kassebh. 31. Decb. 1931	705, 24
Aarsbidrag	167, 00
Kommunens Bidrag	75, 00
Andre Indtægter	132 48
Ialt	1079 72
Udgifter.	
Anskaffelser	194 02
30 pCt. af Aars-Bidragene	50 10
Andre Udgifter	182 51
Kassebh. 31. Decb. 1932	653 09
Ialt	1079 72

Der har i Aarets Løb været 49 Laan-tagere. Depotet indeholder 156 Genstande, 2 Baarer, 1 Rullestol og 1 Redningsbaad.

„Averter i Nordbornholm“ læses i alle Hjem.

Sofapuden
paa Sygehuset er vundet paa lyseblaa Seddel Nr. 9.

Varme Hjemmesko.
Stort Udvalg — Smaa Priser.
G. Larsen, Vestergade.
Spegesild
er til Salg. Chr. Vang, Helligper. Tlf. Hasle 82 u

Solid Skotøjsreparation
til billige Priser.
Skomager Hammer, Nørregade.
HASLE.

Lejlighedskøb.
3 Lampers Radioapparat med Scala Højtaler og andet Tilbehør, tager alle større Stationer, er til Salg for 75 Kr. kontant.
Gornitzka, Allinge.

Kranse og Dekorationer
leveres hurtigt og billigt.
Ring til Allinge 46 eller 68 x
Lindgreen.

Olsker Husmandsforening
afholder Medlemsmøde Onsdag d. 11. Januar Kl. 7,30 i Forsamlingshuset (umiddelbart efter Kreaturforsikringsmødet).
Konsulent Nielsen indleder om Frøbestillinger.

Bestyrelsen.
Olsker.
Husmandsforeningens Nytaarsfest afholdes ved en festlig Sammenkomst førstkommande Lørdag d. 7. Januar Kl. 7,30. Komikeren JO underholder med let Oplæsning og morsomme Sange.
Entree 50 Øre pr. Medlemskort.
Bestyrelsen.

Paa Grund af Sygdom kan en
Husbestyrerinde
straks faa Plads.
Tlf. Rutsker 44 y.

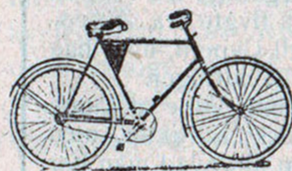
Tysk.
Nyt Kursus begynder d. 10. Jan.
Fru Lejeune.

En lidt ældre
Fordturing,
i god Stand, er billig til Salg eller Bytte med en Hoppe eller Slagtekreaturer. En rask Springtyr, Roer og gode Spisekartofler er til Salg.
Fædresminde, Rutsker.
Tlf. Hasle 67 y.

En Ko,
som snart kælver tredje Kalv sælges. **Mathias Kofoed, Støredal.**

Frelsens Hær,
ALLINGE,
afholder skandinavisk Juletræsfest
Lørdag Aften Kl. 8.

En yngre Karl
søges straks.
Møllegaard, Rø.

Cykleimporten
er flyttet til Havnegade og anbefales fremdeles det ærede Publikum.
Henry Nielsen.

To Haand-Symaskiner
saa gode som ny, sælges for 25 Kr. pr. Stk. — en Træde-Symaskine, Svingskutte med Frem- og Tilbagesyning, sælges meget billigt. — Alle med 5 Aars Garanti.
Symaskinespecialist O. E. Pedersen,
Tlf. 55 modtager Besked. Røgerihuset, Sandvig.

Luthersk Missionsforening i Allinge
afholder om Gud vil følgende Møder:
Søndag den 8. Januar Kl. 5. J. Jensen.
Mandag d. 9. Januar Kl. 8. J. Jensen.
Tirsdag d. 10. Januar Kl. 8. J. Jensen.
Onsdag d. 11. Januar Kl. 8. C. Holm Thorngren.
Torsdag d. 12. Januar Kl. 8. Joh. Pedersen.
Fredag d. 13. Januar Kl. 8. L. Pedersen.
Søndag d. 15. Januar Kl. 2. Missionsmøde.
J. Jensen. L. Pedersen. Thorngren.

Mit store aarlige Udsalg
begynder Lørdag den 7de Januar og varer Maaneden ud. — En Mængde Rester og ud-rangerede Varer er fremlagt til Spotpriser, og paa alle kurante Varer gives 10 pCt. Rabat pr. Kontant.
De tjener en god Dagløn ved at købe Deres Udsalgsvare hos mig.
ALLINGE MESSE
TH. HOLM.

Vi sender Dem Nordbornholm,
tænk derfor ogsaa paa os, naar De har et eller andet at avertere.

Alle Tryksager
saasom
Regninger, Meddelelser, Konvolutter, Dags-Dato, Vekselsblanketter, Visithort og Takkehort, Love og Regnskaber, Sange og Salmer, Medlemskort
leveres bedst og billigst fra
Allinge Bogtrykkeri.

Kvinder - Ægtefolk
Vi sender Dem gratis Bogen om, hvorledes Børnefødsler kan begrænses, rigt illustr. udarb. af Læge med Svar paa alle fortrø. Spørgsmaal om Fødselskontrol samt vort illustr. Ktlog. over hyg. Artikler. Vedl. 50 Øre. Frim. t. Eksp.omk. og skriv til Sygeplejemagasin Afdl. S.B., Vesterg. 3, Kbhvn.K.

KLODEN RUNDT.

Farver som Lægemedel.
Den bekendte engelske Societyda-me Lady Duff Gordon har lanceret Farver som Lægemedel. Ved et Tilfælde opdagedes det, at en Datter af Forfatterinden Ellinor Glyn blev rask efter at have skiftet Vægfarve i sit Soveværelse. Den unge Pige havde længe været svag og sygelig, og ingen kunde udfinde, hvad hun egentlig fejlede. Efter forgæves at have søgt Raad hos en Række Læger, skete det, at den sidst tilkaldte fortvivlet sagde: Lad os fornøje hende ved at male hendes Værelse om. Maaske virker den nuværende blaa Farve deprimerende paa hende. Lad male appelsingult, den Farve er der Humør i!
Man fulgte Recepten, og kort Tid efter var Pigen rask.
Nu agiterer altsaa Lady Duff Gordon for Farve-Metoden.
* * *

Lange Næser
er Tegn paa Intelligens, paastaar det. Naar Napoleon skulde have udført et særlig vanskeligt Arbejde, valgte han altid dertil en Person, der var forsynet med en lang Næse.
* * *

Alvorlig Advarsel!
En Kvinde i Berlin døde nylig af at have gaaet med for smaa Sko. Følgen af, at der var utilstrækkelig Plads til Tærne, blev, at en Taa-negl klemtes ind i Nabotaen, saa der opstod et lille Saar. Kvinden fik Stivkrampe og døde i Løbet af et Par Dage.
* * *

I England
er det for Øjeblikket højeste Mode for unge Piger at blive Sygeplejersker. Alle Hospitaler er overbebyrdede med Ansøgninger om Adgang til Uddannelse.
* * *

KEJSERDØMMET, DER VENTER PAA TRONARVINGEN.
Japan i Spænding.

I de nærmeste Dage rejser Japans Keiserinde Nagako til Slottet Schiyoda — og derfra venter hele Japan spændt paa Efterretning om, at der er født Østens store Rige en Tronarving.

Nagako blev den 26. Januar 1924 formælet med Mikadoen, Keiser Hirohito, den 124. Hersker over det japanske Ørige. 1925 fødte hun sin Ægtefælle en Datter, skønt hele Præsteskabet inderligt havde anraabt Guderne om en Søn. Kejseren bar resigneret sin Skuffelse og sendte sin fornemste Admiral med rige Gaver til den unge Moder. I sit Hjerte var han dog ligesaa skuffet som hele Folket. Men han haabede paa Fremtiden.

Tre Gange siden er der i den japanske Kejsersfamilie indtraadt glædelige Begivenheder. Hver Gang har det imidlertid været en Datter. Den yngste er dog afgaaet ved Døden. Men tre Prinsesser og ingen Kronprins er jo ikke betryggende for Herskerslægstens direkte Videreførelse.

Derfor knyttes der nu store Forhaabninger til den nærmeste Tids Efterretninger fra Slottet Schiyoda.

Paa Forhaand er Stemningen skeptisk. Den Overtro hersker nemlig i den japanske Befolkning, at der hviler en Forbandelse over det kejserlige Hus. Guderne skal være det unaadig stemt, fordi en af Kejsersens Brødre har været saa formastelig at gifte sig med en borgerlig Dame og derved har gjort Brud paa Traditionen. Det er Prins Chichibu, der saaledes udpeges som den skyldige. Trods Præsteskabets Protester giftede han sig nemlig med den skønne

Tsunec Matsudeira, en Datter af den tidligere japanske Gesandt i London og Washington.

Ugens Vers.

Ved Gymnasternes Julegilde.

Melodi: Eriksen, gamle Eriksen —

Jeg en Vise skulde skrive om vor kære lille Stad, men hvad kan man vel opdrive, som ej staaet har i vort Blad. og blandt alle Journalister, der i Blæk og Sværte gør, sikkert ingen mer berømt er end vor egen Redaktør! „Nordbornholm“ — gamle Ugeblad, du leverer al Ting li'saa friskt som Øl fra Fad! Vi, mens Tiden gik, mere kær dig fik, blot du bare ikke blander dig i Politik.

Aaret hurtig nu udrinder, synger paa sit sidste Vers. og de fleste sikkert finder, at det kom dem lidt paa tværs. Vi fik revet ned „Centralen“, fik et Anlæg paa dens Plads; det har pyntet svært paa Gaden, fra tre Lygter straalere Gas! En Blindtarm — undskyld: Molearm voldte stadig Saaby-Lerche megen Harm, da de bygged den; store Kar med Sten pilled Søen nemlig li'saa stille ned igen!

Kapsejladsen, som vi ha'de, blev der ikke meget a', Vinden floed, det var Skade, saadan dejlig Solskinsda! Folk stod stuvet tæt i Stimer medens Sommersolen stak, og det vared mange Timer, før man Baadene indtrak. Dommerne — alle Dommerne spekulerede med Hænderne i Lommerne. Præmier dertil ej de yde vil. Situationen blev dog reddet af Peter Emil!

Vores Byraad har nu virket fire lange, trælske Aar, og Borgmestren stille lirket, saa vi Statsilskuddet faar; men hvad hjælper det i Rater vi vor Skat betale maa, naar vi mangler de Dukater, som i Kassen skal indgaa. Hver Termin — tænk jer hver Termin saa gaar Transen rundt og panter, det er ikke Grin. Mens han smiler blidt, ta'r han Uret mit, skønt jeg ydmygt beder om at faa lidt mer Kredit.

Da vor Overlærer rejste her fra Byen — det var trist — mange stille Flaget højste op paa halv Stang, ganske vist. Der var Afskedsfest med Kaffe, mange Taler blev der holdt, man en Afskedsgave skaffe-de, men „Kamret“ blev ej solgt! Nu en Plan — Spare-Skoleplan fra vort vise Byraad færdig foreligge kan, og med Bil — tænk jer Rutebil — Sandvigbørn til Skolen man nu køre vil!

Gymnastik og anden Idræt kan vi allesammen li', men det hænder man er lidt træt og en Aften tar man fri, trækker paa de bedste Klude og begiver sig paa Vej. „Det er Maaneskin derude, og min Pige venter mig!“ Gram i Hu, Edmund Forslund nu buldrer op om Pligten saa det er en Gru — hvasse Blik den arme Synder fik, da han næste Aften mødte op til Gymnastik.

Og naar Foraaret er inde sløjer Gymnastikken a', mangen helt uskyldig Kvinde kan sin Andel heri ha', Er Opvisningsdagen kommen er Eliten bare mødt, men de springer over Bommen, og de falder ned saa blødt. — „Hesten frem, saa spring over den“. — (Til at kommandere Jensen er en Kærnesvend). — „Ret jer Ryg — indad Maven tryk“, det var ikke altid let for Geert, der er saa tyk.

Vi en prægtig Fodboldbane og et lille Klubhus har, der hejser vi vor Fane, naar til Starten vi er klar. Rundt omkring den mange Haver efterhaanden vokser frem, hvor med Rive, Hakker, Spader Kolonister muntre dem. Guleroer — og Kartofler gror — mellem Klipperne et prægtigt Blomsterflor trylles frem — i hvert Hjem deraf Glæde og Tilfredshed vokser frem.

&

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende for Annoncer paa tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14146, hvilket er den billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

DEN MEST SPÆNDENDE

Det er Seriens sidste Halvdel, der er den mest spændende. I den falder nemlig de største og fleste Gevinster — ialt 83.400. Køb et Lod til 4. Trækning med det samme, og De er med i de store Trækninger. Fornylelsen slutter d. 9. Januar, og Salget ophører d. 10. Januar. Trækningen finder Sted d. 11., 12. og 13. Januar.

ET LOD KOSTER KUN

Kr. 3,60

VARELOTTERIET

Lodsedler faas hos aut. Kollektor Barber Johs. Larsen.

Gratis

og portofrit sendes vort nyttige og rigt ill. Katalog m. Gummi, Sanitets- og Skæmteartikler samt Ure, Bøger og Postkort.

Samariten. Afd. 51, Kbh. HI.

Niels V. Grooss

Blikkenslager.

Aut. Gas- og Vandmester.

WC, Kloak- og Centralvarmeanlæg Tilbud og Overslag gratis.

modtager Indskud paa Indlaansbog og Folio, Terminsydelser til Kreditforeninger, ordner Kreditlaan m. m.

Edderkoppens Næt.

En Historie fra det gamle Ægypten.

Manuskriptet til nedenstaaende Fortælling, en Papyrusrulle, blev fundet for nogle Aar siden paa Øen Cypern i en Begravelsesurne af Professor, Dr. Santini ved det kgl. Universitet i Rom, og er oversat af ham. Nedskriveren er en Græker, Paenon, Tjener hos Ranoph, Øverstbefalende over den ægyptiske Hær under Kleopatras og Ptolemaus VII's Regering. Da Peanon blev nødt til at flygte fra Ægypten, rejste han til Cypern, hvor han nedskrev disse Erindringer.

Det er imod min Vane at jamre over en Kvindes Karakter, men naar man ser, at alt, hvad man har kært i Verden, ja Livet med, bliver traadt under Fod eller behandlet som et Stykke usselt Legetøj, — og man ser et Menneske, man ærer og elsker, ofrer Stilling, Ære, ja endog sin Sjæl for at tilfredsstille en ærgerrig Kvindes Luner, ja, da maa man handle derefter, bryde sig fejl om sine Principper og hensynsløst bringe alt frem for Dagens Lys.

Som alle ved, var det den døende Kong Aulates Vilje, at begge hans Børn, Ptolemaios og Kleopatra, sammen skulde sidde paa Ægyptens Trone.

Ptolemaios var en pragtfuld Mand, elsket og afholdt af sin Hær, medens derimod Kleopatra for sin Skønheds og sin store Begavelses Skyld var Præsteskabets Yndling. Deres fælles Regering kunde have været til Landets Lykke, — men — denne Kvinde. Jeg frygtede hende allerede fra først af. Jeg anede, at der i dette lille Hoved med de sorte Lokker og de lyvende Øjne skjulte sig onde Tanker.

Kundskab er i Sandhed farlig for en Kvinde. Den avler Ærgerrighed, — og naar Ærgerrighed er parret med en Kvindes Skønhed og Samvittighedsløshed, bliver den ødelæggende. — Før et Aar var gaaet, begyndte Broder og Søster at trættes. Med listig Beregning frasagde hun sig Regeringen og trak sig tilbage til sin Villa udenfor Alexandria. „Kloge Hoveder“ paastod, at hun var led og ked og træt af Livet ved Hoffet og derfor havde trukket sig tilbage. Men de kendte hende ikke. Hun vidste kun altfor vel, at det aldrig vilde kunne lykkes hende at styrte sin Broder ved Forræderi, saa længe hun sad ved hans Side i Paladset, thi Hæren havde Mistillid til hende. Hun besluttede derfor at forlade Hoffet i Haab om, at hendes varmblodige Broder skulde begaa en eller anden overilet Handling, som kunde opirre Folket, og saa kunde hun træde frem og vinde Folket for sig.

Min Herre, Ranoph, der var Øverstbefalende for Hæren, havde som saadan ofte Anledning til at komme i Paladset og tale med Dronningen, dog kun paa Embeds Vegne. Mig forekom det altid, at han var dødelig forelsket i hende, skønt hun aldrig med en Mine opmuntrede ham. Ikke længe efter, at hun havde trukket sig tilbage til sin Villa, modtog han en Indbydelse til at besøge hende. Endskønt en Tjener jo pligtskyldigst bør dele sin Herres Følelse, kunde jeg dog ikke tage Del i hans Glæder over denne Gunstbevisning. Jeg begyndte at ane Uraad. Efter det første Besøg fik han atter en Indbydelse til hendes Villa. Snart blev han saa dristig at kysse hendes Haand og se ind i hendes skønne Øjne. Nu

navde hun ham snart i sit Garn, og han var ligesaa lidt i Stand til at bryde ud af det som de Fluere, der sidder i Edderkoppens Spind.

En Eftermiddag, da vi kom sejlene og lagde til ved Landgangsbroen, saa vi Dronningen i sin kongelige Baad, henslængt paa sine Purpurhynder. Hun vinkede ad ham, og i den herlige, stjerneklare Aften foretog de en Udflugt paa Floden. Jeg fulgte min Herre og tog Plads i ærbødig Afstand, men dog saa nær, at jeg kunde svare, om han raabte til mig. Vandets Skulpen mod Baadens Sider, den varme Vind fra Ørkenen og Stjernernes magiske Indflydelser, — alt bidrog til at gøre mig søvnigere. Hvor længe jeg sov, ved jeg ikke, men da jeg vaagnede, hørte jeg, at Samtalen bagved mig var blevet temmelig højroret. I Begyndelsen opfangede jeg kun enkelte Ord, men siden hele Sætninger. Til sidst hørte jeg Dronningen sige med sin melodiske Stemme:

„Jeg elsker min gode Broder, — at vi har været uenige af og til, betyder intet, — men han trænger til en Spore, Ranoph. Han er lad, og han har ingen Ærgerrighed. Gaa du til ham. Saml Hæren ude paa Sletten som til en Øvelse, — men lad imidlertid i al Hemmelighed en mægtig Transportflåde lægge sig for Anker ude i Deltaet, og lad saa Tropperne gaa om Børd deri og sejle bort, før Romerne aner, hvad der er hændet.

Rygterne om den store Ptolemaios Sejr vil spredes over den ganske Verden og gøre hans Navn berømt og stort. Det vil være hans Lykke, der hjælper med til at skabe.

Hele den følgende Dag var min Herre sammen med Kongen. Og en Maaned senere var Hæren samlet.

Ved dette Tidspunkt kom en Morgen før Solgry et Sendebud til min Herre med mærkelige Nyheder: En vældig romersk Hær var ved at stige i Land nogle Mil øst for Ægypternes Lejr. Da jeg hørte dette, gennemskuede jeg straks hele Planen. Dronningen havde brugt min Herre som Redskab til at formaa Kongen til at trække Hæren sammen. Derpaa underrettede hun forræderisk Romerne om, at Ægypterne var i Færd med at ruste imod Rom.

Jeg glemte, at jeg kun var Tjener og skyndte mig at underrette min Herre om min Mistanke, men jeg opnaaede kun at blive straffet for min Uforsømmethed. Han maatte dog snart sande, at jeg havde Ret. Han sejlede straks ud og skyndte sig til Dronningen.

Da vi kom til Villaaen, blev han straks ført ind til hende. Jeg fulgte efter. — „Vær hilset, Ranoph. Du ser bekymret ud, — har du ilde Nyheder?“ spurgte hun og rakte ham Haanden til Kys.

„De romerske Legioner gaar i Land udenfor Alexandria. Man siger — ja, man har Dristighed nok til at fortælle, at Dronningen skal kende til dette. Og derfor jog jeg herud for at Eders egen Mund at høre, at det ikke var sandt,“ sagde han. Med Besvær fik han Ordene frem. Til hans store Forbavselse lo Dronningen ad ham.

„Jeg kan fortælle dig,“ sagde hun, „at Cæsar selv forlod mit Hus for en Time siden. Roms Hær staar under min Befaling. Ægyptens Dronning skal atter bestige sin Trone. Du, Ranoph, er endnu en Fjende af Romerne. — Sig, har du Lyst til at vinde en Dronning, en Plads paa Tronen ved hendes Side og dermed evig Berømmelse?“

Hendes Stemme blev blid og rørende, hun lagde sine Arme paa Ranoph's Skulder og bøjede sit Ansigt tæt ind til hans.

„Kærlighed, Ranoph — Magt og Vælde venter dig, min Helt. Vil du modtage Gaven? Svar Ja eller Nej.“

Han kæmpede med sig selv en Stund. Hun bøjede sit Hoved og kyssede ham paa Panden — da gav han efter.

Længe stod de sammen, hun som en Kat, der beregner sit næste Spring. Til sidst hørte jeg hende sige: „Kom, min Konge — vi vil tilbøde og ofre til Guderne.“ De gik ud i et af Havens Tempel, og det var sidste Gang, jeg saa min Herre. Da jeg saa hende komme ud alene, forstod jeg alt, og jeg flygtede for mit Liv. Og Kleopatra, den stolte Kleopatra, der allerede havde spundet ogsaa Cæsar i sine Garn, blev for en Stund Ægyptens Dronning, og snart fulgte hun Cæsar til Rom.

HVORLEDES ARBEJDERNE HAR DET I RUSLAND.

Skildret af en tysk Arbejder.

—o—

I det tyske Typograf-Forbunds Organ „Korrespondent“ skildrer en Typograf, som i lang Tid har arbejdet i Rusland, sine Erfaringer. Efter at have omtalt de rent faglige Forhold og den saare ringe Løn — højst 120 Rubler maanedlig, og 100 Rubler svarer i Købekraft til 25 tyske Mark — skriver den tyske Typograf:

— Det er i det hele værd at lægge Mærke til, at hvad der i Tyskland og andre kapitalistiske Lande af hele Arbejderklassen bekæmpes som skadeligt for Arbejderne, i Rusland gælder som Forbillede. Saaledes f. Eks. Akkordarbejde, Natarbejde for mindreaarige, Anbringelse af Kvinder i sundhedsfarlige, mandlige Beskæftigelser, „Stødbrigadevirksomheden“s Konkurrencearbejde til Opnaaelse af Rekord-Arbejdspræstation o. m. a. Søger man at udvikle for de mere forstaaende, at saadanne Forholdsegler ikke er til Fordel for Arbejderne, hverken den nuværende eller den kommende Generation, faar man blot til Svar: — Det sker alt sammen i Femaarsplanens Interesse.

Ja, sandelig maa man spørge sig selv: Kan virkelig denne ved alle ptænelige Midler og uhorste Ofre værksatte Femaarsplan anses som ndebærende et Fremskridt? Kan let ikke snarere betegnes som en Pyrrhussejr, hvis Femaarsplanen muligvis rent talmæssigt gennemføres, men paa Bekostning af hele Nationens Sundhed, Velbefindende og uforstyrrede videre Udvikling? Og hvad betyder en saadan Sejr? Hvor er Socialismens Principper blevet af? „Vejen er aaben for den dygtige“! Ifølge Løven kan enhver Indbygger i Sovjetunionen frit slaa ind paa den Bane, han mener sig bedst egnet for. Han eller hun kan blive Sætter, Ingeniør, Professor, General eller Minister, under Forudsætning af tilstrækkelig Protektion, men Opnaaelsen heraf er afhængig af Partimedlemskab, „rent Stamtræ“ (d. v. s. Forældre, Bedsteforældre, Slægtninge etc. maa ikke før Revolutionen have været Kapitalister eller noget andet, som kan anses for at bære noget kontrarevolutionært i sig).

Den største Forbrydelse i den russiske „socialistiske“ Stat er nemlig at nære en anden Mening end den obligatoriske, af Parti og Regering bestemte. Personer, der nærer Anskuelse afvigende fra denne, betegnes som kontrarevolutionære, Hvidgardister, Kapitalismens lejede Kreaturer, eller ogsaa brændemærkes de som Sabotører — og dermed er enhver Vej videre frem lukket for dem saavel som for deres Børn. Den blotte Mistanke om, at en Person ikke er politisk rettroende, er nok til at fjerne ham fra Plads eller Embede.

Ejendommeligt nok betegnes dette som noget frihedsvenligt!

Ryg „Blaa Shag“

(200 Gram 1 Kr.)

til Hverdag og

„Blaa Nøgle“

(50 Gram 50 Øre)

om Søndagen.

Faas hos alle Købmænd og Cigarhandlere

Bornholms Spare- og Laanekasses

Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten af Indskud er paa 3 Mdrs Opsigelse 4,5 pCt. p. a Alm Sparekassetilkaar 4 -

Boxer udlejes.